

Szentháromság vasárnapja

2Kor 13,11-13

Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen veletek

¹¹Különben, testvérek, örüljete, tökéletesedjete, buzdítsátok egymást, éljete egyetértésben és békében! ¹²Akkor veletek lesz a szeretet és a béke Istene. Köszöntsetek egymást szent csókkal! A szentek mind köszöntenek titeket. ¹³Urunk, Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!

Az újszövetségi Szentírásban csak itt és az Efezusiaknak írt levélben (5,23) található meg a dogmatikai értelemben vett szentháromsági formula, azonban ez megtévesztő, mert inkább csak spontán egyezésről van szó, hiszen a szentháromsági tanítás a levél írásának idején még nem fejlődött ki. Az csak egy későbbi zsinati döntés alapján lesz egyházi tanítással.

A levél záróformulája lelkes buzdítás a szeretetteljes egységre, aminek úgy látszik, megvan az alapja. Ez azért figyelemreméltó, mert ismereteink szerint a korintusi egyház igen megosztott volt, és számos tan és felfogásbeli különbség teremtett ellentéteket, szinte pártoskodásig vezető szembenállást. Persze a nehézség az, hogy a korintusi állapotokról legtöbbet Pál leveleiből tudunk meg. Mindig vitáznak, és ezeket a levélben feltűnő ellentéteket hajlamosak vagyunk kivetíteni az egész vitázó korintusi egyházra, mintha az jellemző lenne az egész közösségre. A korintusban létező számtalan házi közösségből álló keresztény egyházak, úgy tűnik, mégis nagyon tudtak örülni egymásnak. Az efezusi levélhez hasonlóan a keresztényeket itt is szenteknek nevezik, amely nem morális értelemben értendő, hanem a testvér szónak a szinonimája csupán. A korintusiak ellentéteiket felülmúló egységének alapja közös istenhitük volt, ez teremtette meg a békét, ez adott erőt egymás korrigálására, és ez erősítette az összetartás élményét.

A történelemben az egyház igazi egysége hasonlatos a szentháromság egységéhez, vagyis, úgy fogható fel, mint különböző személyek egysége, összetartozási igényének kifejeződése. Ennek tudatosítása nehéz feladat. Sok esetben „nem látjuk a fától az erdőt”, vagyis a problémák, megvitatni való dolgok és ellentétek elfedik azt mennyire közősek a dolgaink. Ezt az egységet nem lehet helyettesíteni se kulturális, se nyelvi, se liturgikus sematizmussal. Az egyház egészséges egységmodellje mindig a szentháromság marad, amelyben a személyek külön-